

[Carsten Andersen]

uddannelsesmæssigt som på det almindelige arbejdsmarked. I den mellemliggende periode har Danmark ratificeret aftaler om ligestilling på arbejdsmarkedet og lige adgang til uddannelse for begge køn. Mange kønne og pæne ord – men realiteterne, den førte politik, fejler direkte kvinderne hjem til kødgryderne. Der er ikke ærlighed i folketingets flertal igennem de sidste 10 år for en reel ligestilling mellem mand og kvinde. Hvis der var det, var dette forslag ikke nødvendigt.

Blandt unge kvinder er der især én gruppe, der i dag svigtes groft, nemlig de helt unge mødre. Ikke mindre end 15 pct., eller godt hver 7. af de unge kvinder, har 4 år efter, at de forlod skolen, fået et barn. De fleste er at finde i gruppen, som har den dårligste skoleuddannelse, og som kun lige har klaret de pligtige 9 år i skolen – altså den gruppe unge kvinder, som under den nuværende krise må se i øjnene, at deres muligheder for arbejde og uddannelse er aldeles minimale.

En del af de svagest udrustede kvinder vil derfor selv vælge at få et barn, fordi de herigennem håber at kunne give deres liv et meningsfyldt indhold. Mere end halvdelen af unge mødre er langtidarbejdsløse, de har ikke haft arbejde i 12 måneder. Til sammenligning gælder det samme kun 10 pct. af unge kvinder uden børn. Ca. 30 pct. af de unge mødre får udbetalt arbejdsløshedsunderstøttelse, og 35 pct. er henvist til at leve af bistandshjælp. Selv om socialministeren har anbefalet en forøget indsats over for unge, enlige mødre, er der alligevel kun ca. 5 pct., som får økonomisk støtte til en uddannelse, selv om næsten halvdelen ønsker at få en uddannelse.

Disse kolde kendsgerninger og meget mere er beskrevet i socialforskningsinstituttets notat til socialministeren om enlige mødre, og det er uddybet mange, mange andre steder. Det burde være argumentation nok for dette forslag. Men da jeg er klar over, at grænsen for kynisme ligger langt længere ude, vil jeg påpege, at de børn, der vokser op under disse forhold, bliver belastet med miljømæssig arv, der styrer dem ind i en alvorlig risiko for kriminalitet, alkoholisme, stofmisbrug og en række andre samfundsbelastende adfærdsmønstre, som samfundet af i morgen kommer til at betale dyrt for. Dette forslag ser vi som en lille ydelse, der i dag vil spare såvel kvinderne som deres – vores – børn for en

nedværdigelse og menneskelige omkostninger.

Jeg vil godt tilføje, at jeg hilser med glæde, at der bliver peget på her, at en af vejene er at satse meget mere på et forebyggende arbejde. Jeg vil da også give ret i, at det ville have været bedre, hvis det forebyggende arbejde over for i særdeleshed den gruppe, der er tale om, var blevet beskrevet her.

Ole Vig Jensen (RV):

I det radikale venstre er vi enige med SF i behovet for at gøre en særlig indsats for de mange unge kvinder, som befinder sig i arbejdsløshed og for en hel dels vedkommende uden nogen egentlig uddannelsesmæssig ballast til at kunne gå ud på arbejdsmarkedet. Den opfattelse, vi her deler med SF, har vi udmøntet i flere af de forslag, som er vedtaget og nu skal gennemføres i forbindelse med finansloven for 1985, hvor det jo netop er påpeget stærkere end nogen sinde tidligere, at der skal gøres en særlig indsats for de unge, arbejdsløse kvinder.

Men jeg må nok sige, at det forslag, der ligger her, vil vi ikke kunne støtte. Jeg synes, det ligger lidt for smukt i forlængelse af det tidligere forslag, idet SF heller ikke her gør sig bekymringer med hensyn til finansieringen af forslaget. Det virker altså ikke særlig gennemtænkt og endnu mindre overbevisende, at det skulle være en god idé at ansætte 4 folk i den kommunale forvaltning, når der var 10 unge arbejdsløse kvinder, som kunne gå ind i en gruppe. Det virker ikke særlig gennemtænkt.

Jeg vil føje til, at hvis vi skulle acceptere et forslag som dette, ville vi få endnu et skud på stammen af de mange ordninger, vi har inden for arbejdsmarkedssystemet og uddannelsessystemet, når det gælder vejledning og rådgivning, som i forvejen gør det uoverskueligt ikke bare for dem, det drejer sig om, men også for de myndigheder, der skal administrere. Et af vore store problemer i dag er at få den forenkling inden for arbejdsmarkedslovgivningen og inden for uddannelseslovgivningen, som kunne sikre, at vi kan koordinere langt bedre, end tilfældet er i dag, af hensyn til de grupper, vi gerne vil hjælpe.

Vi kan altså ikke støtte forslaget, som det ligger her.